

PREZES
NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

Warszawa, dnia 16 kwietnia 2013 r.

BO-60-9/13

**Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej**

W związku z pismem z dnia 28 marca 2013 r., znak BPS/KU-034/G/13, dotyczącym projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo łowieckie (druk senacki nr 320), uprzejmie przedstawiam co następuje:

1. Nowoprojektowany przepis art. 33 ust. 6 (art. 1 pkt 3 projektu), przewidujący, że w przypadku odmowy przyjęcia do Polskiego Związku łowieckiego lub koła łowieckiego, zainteresowanemu służy skarga do sądu administracyjnego – budzi poważne wątpliwości co do jego zgodności z Konstytucją RP, zwłaszcza wobec braku uzasadnienia w tym przedmiocie.

Przepis art. 184 Konstytucji RP stanowi, że sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej (vide również art. 3 § 2 ustawy z dnia 30.08.2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

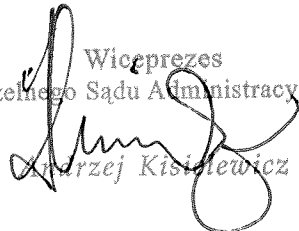
W sposób oczywisty Polski Związek Łowiecki nie jest organem administracji publicznej w rozumieniu art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego. Z punktu widzenia prawa Polski Związek Łowiecki jest stowarzyszeniem. Również art. 35a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz.U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 ze zm.) odsyła kwestię nadzoru nad działalnością Polskiego Związku Łowieckiego do przepisów ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach.

Dotychczasowy przepis art. 33 ust. 6 Prawa łowieckiego stanowił, że w sprawach nabycia lub utraty członkostwa w PZŁ oraz utraty członkostwa w kole łowieckim – zainteresowany może chodzić swoich praw na drodze sądowej. Wyrokiem z dnia 6 listopada 2012 r., sygn. akt K 21/11 Trybunał Konstytucyjny przepis ten uznał za niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji w zakresie w jakim nie przewiduje prawa członka PZŁ, wobec którego zastosowano sankcję dyscyplinarną

inną niż utrata członkostwa w Związku lub kole łowieckim, gdy przewinienia i orzeczona za nie sankcja nie mają wyłącznie charakteru wewnątrzorganizacyjnego – do wniesienia odwołania do sądu.

Zauważyć należy, że Trybunał Konstytucyjny nie wskazał ani, że Sąd powszechny jest niewłaściwy, ani też nie określił, że właściwym jest sąd administracyjny. W orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego nie budziło wątpliwości, że sprawa o przyjęcie do stowarzyszenia jest umową prawa cywilnego, obejmującą oświadczenie woli członka, który wstępuje do stowarzyszenia oraz oświadczenia stowarzyszenia, które członka przyjmuje (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 stycznia 1996 r., sygn. akt I A Cr 989/95, OSA 1996/11-12/56 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dn. 3.12.2003 r., sygn. akt III CZP 75/04, OSNCP 2005/11/180 i uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2005 r. sygn. akt III CZP 75/04, OSNC 2005/11/188, wyjaśniających, że roszczenie członka stowarzyszenia o ochronę jego członkostwa podlega rozpoznaniu na drodze sądowej, również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2008 r., sygn. akt V CSK 278/08 (publ. LEX nr 784222). Z uwagi na powyższe uprzejmie proszę o wykreślenie w art. 1 pkt 3 in fine – wyrazu „administracyjnego”.

2. Projektowana ustawa wymaga też drobnych korekt legislacyjnych. Na przykład: w art. 1 pkt 5,6 i 8 gdzie odnosi się do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej – należy dodać, że chodzi o wynagrodzenie miesięczne (por. np. Obwieszczenie Prezesa GUS z dnia 17 lutego 2012 r. M.P. 2012, poz. 94). W art. 1 pkt 2, dotyczącym art. 32a ust. 2b i ust. 2c należy określić ilość zastępców rzeczników dyscyplinarnych oraz sposób uzupełnienia składu sądu i obsadzenia funkcji rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców – ponieważ jest to materia ustawowa, taka sama jak sposób powoływania na te funkcje. W art. 1 pkt 8, art. 50n – należy określić kto ponosi koszty tego postępowania w wypadku uniewinnienia obwinionego lub w razie umorzenia postępowania.

Wiceprezes
Naczelnego Sądu Administracyjnego

Andrzej Kisielewicz